

13.3.4 Huiden bewerken tegen rot

Als de huiden niet direct gelooid worden kunnen ze bederven. Om dit te voorkomen worden ze gepekeld (in een oplossing van keukenzout, zoutzuur en water).

Rauwe huid kan soepel gemaakt en gedragen worden maar bij regen wordt hij na opdrogen stug en stijf. En als hij lang nat blijft gaat hij rotten.

Eerst wordt de binnenkant op een harde ondergrond met een schraper, een scherv van been of steen naar de randen toe helemaal proper geschraapt (het vlezien) tot de huid wit ziet. Voor bont laat je de haren er op.

Je kan de huid een nacht in urine zetten. Ochtendurine bevat het meeste ammoniak . Door de inwerking van ammoniak en zuren trekt de huid samen. Hierdoor is de haarinplant dichtere en stevigere. Daarna de huid uitspoelen.

Rauwe huid kan je nu walsen, desgewenst ook roken en gebruiken. Looien maakt hem duurzamer.

Om leer te maken worden de haren verwijderd. De huid wordt in (kalkrijk) water of water met houtas gelegd. Dit zorgt voor een bacteriële en respectievelijk een chemische aantasting van de opperste huidlaag. Hierin zitten de haarwortels vast. Door de aantasting van de opperhuid door de rotting of het loog kunnen ze gemakkelijk worden afgeschraapt (het smarten .

♫ Nogal incontinent. Een 60-plasser eigenlijk.

Echt leer brandt niet, het verkoolt wat, is zelfdovend en ruikt dan een beetje zoals verbrand haar. Kunstleer vat vlam en ruikt naar verbrand plastic.

13.3.4.1 Roken conserveert huid. (Dode -)

Zodra de huid droog en zacht is kan hij worden gerookt. Ongerookte huid is helder wit, maar heel gevoelig voor water waardoor er harde plekken in komen. Na het roken kan de huid met de hand worden gewassen en zal hij na even walsen weer opnieuw zacht zijn. Roken doe je met vermolmd hout om veel rook en weinig hitte te produceren. Je kan de huid tot een zak naaien en iedere kant enkele uren boven een kuil met een gloeiend vuur hangen.

De beste huiden komen van koeien die geen kalven hebben gehad (en niet gemolken zijn), waardoor de huid niet is opgerekt.

Een normale runderhuid is 4-6 mm dik. Om de gewenste dikte te krijgen wordt de huid gesplitst in over het algemeen 3 lagen. De minimale dikte voor de bovenhuid bedraagt ca. 0.9 mm. De onderlaag van de huid wordt gebruikt voor schoenzolenleder, terwijl de tussenlaag, het splitleder , van mindere kwaliteit is.